

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

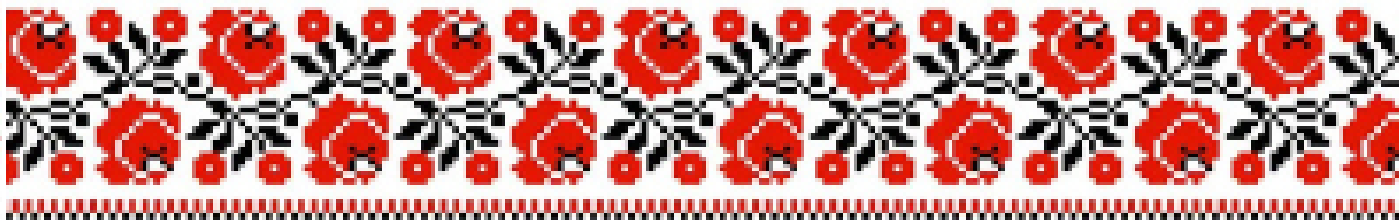
2024 рік

№ 05(390)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

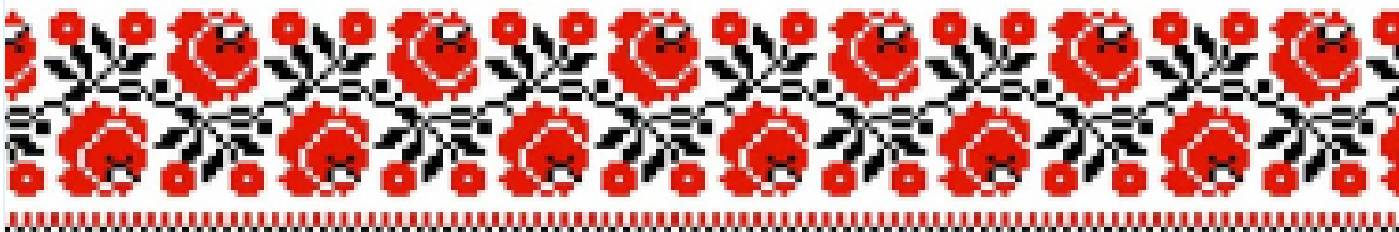
**Письменник та журналіст Фідель
Сухоніс презентував книгу «Приречені
на любов». Ця повість народжена
повномаштабною війною. Стор. 9**

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № І-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod,
Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журналу *“CatArt”*
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

“Адреси доброти”

ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Ми свідомі того що наші люди на чужині роблять дуже багато для перемоги над московськими нелюдами. Є втома, є певна виснаженість. Однак уявіть як складно тут нині в Україні! До виття сирен звикли, до відключень електрики так само (хоч їх зараз набагато менше), але важко звикнути до людського горя, до втрат. Адже страждають всі нині в Україні суцці.

Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні нашої Вітчизні встояти у цю важку днину. Зокрема, добродію отцю **Олексію Лімонченко (San Matteo, SA.)** який здійснив княжу пожертву для «помочі потерпілим від московських нелюдів». Особливі емоції викликають добродійні датки, які надіслала **добродійка Марія Сульківська (Monroe, MI.)** з нагоди свого століття з дня народження! Найперше ми вітаємо

шляхетну жертводавицю. І щиро зичимо зустріти ще багато-багато особистих нових років. А у своїх добродійних побажаннях **пані Сульківська** не забула ані про воїнів ЗСУ, ані про «Бористен» та його адміністрацію, ані про сиріт, ані про наше представництво на Заході **Фундацію «Прометеїв отвіт»**. **Добродійка Тереня Тонкович (Mis-siassauga, ON.)** потурбувалася про продукти для наших військових.

Нехай їй гарно працюється і

святкується!

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.

Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти
Стор.2 Світова українська солідарність
Стор.3 Нагорода за письменницькі труди
Стор. 4-8 Ольга Полевіна та Еліна Заржицька про колективну повість «Чи бачать небеса котів»
Стор.7-13 Героїзація наших захисників
Стор.14 Останній житель села

Городок у Бескидах
Стор.15 Зустрічаємо ювілей січеських літераторів
Стор.16 Дарина Сухоніс перемогла у конкурсі професійної журналістики «Чесць професії» у 2024 році
Стор.17 What's Next?
Стор.18 До 90-річчя НСПУ
Стор.19 Історія однієї світлини
Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

«Актуально»

---Світова українська солідарність---

Третина українців живуть за межами країни. Важливо, що ці українці інтегрувались, але не асимілювались в інших країнах. Щоб вони лишились свідомими українцями, які будуть підтримувати рідний край. Українська діаспора закликає уряди різних країн світу надати Україні летальну зброю. А також бореться з російською пропагандою – поширюючи інформацію серед російськомовних емігрантів.

Наша діаспора відіграє ключову роль у забезпеченні міжнародної підтримки для України. Її члени активно співпрацюють з міжнародними організаціями, політичними лідерами та громадськістю своїх країн проживання для привертання уваги до ситуації в Україні, підтримки її суверенітету.

Українська діаспора також активно сприяє розвитку економічних, культурних та освітніх зв'язків між Україною та світом. Крім того, вона виступає важливим містком для міжнародного співробітництва та взаєморозуміння між Україною та іншими країнами.

На світлині управа Українського Осередку ім. св. Андрія в Норт-порті, Флорида. Це лише одна невеличка команда з багатомільйонної армії української діаспори, яка допомагає отчому краю у смертельну годину. Особливе захоплення викликає родина Богдана (сидить крайній справа) і Віри Боднарук (у цьому ж ряду, крайня зліва), які увесь свій вільний час приділяють допомозі Україні.

Влас. інформ.

Нагорода за письменницькі труди

Якось вранці зателефонував Олексію Михайловичу Бакуму з села Рясне, що на Солонянщині. Малидещо узгодити і зустрітися. Насамкінець розмови він з деякою сором'язливістю попросив:

- Анатолійовичу, привези щось почитати. Ловко ти у своєму журналі про наше Рясне написав.

двору разом зі своєю незмінною супутницею, дружиною Тетяною. Я вперше на подвір'ї працелюбного подружжя. Дивує обшир щоденних турбот родини Бакумів. Город як фермерське поле, куди не кинеш оком – сліди талановитих рук господарів.

Олексій і його дружина цікаві до всього. Тому господар поспішає запитати:

- Що почитати привіз? «Бористен»...

- Не лише його..

Простягаю Олексію свою нову книжечку. Взяв до рук, оглянув обкладинку.

- Про що книга?

- Про війну, про наших героїв, про звірства москалів, про те, чому ми маємо перемогти...

Бакум заляк намісті. Подивився на мене зволожнілими і збентеженими очима:

- Оце діло, Анатолійовичу. Правильно зробив. Сам прочитаю і людям в селі передам.

Я був якусь годину в гостях у працелюбного і багатого на душевне добро українського подружжя. За вікном миготіли по-весняному соковиті сільськогосподарські лани.

- «..Сам прочитаю і людям селі передам», - крутилися в голові слова Олексія Бакума.

*Такої нагороди за свої
письменницькі труди я не
очікував...*

*Фідель Сухоніс,
шеф-редактор журналу “Бористен”*

Обійстя невтомного трударя на «червоній лінії» невеличкого, але наповненого життям села. За рік моєму знайомому сімдесят. Але не скажеш: хода швидка, усмішка молода і голос дзвінкий та сильний. Вийшов з

«Актуально»

Ольга Полевіна та Еліна Заржицька про колективну повість «Чи бачать небеса котів»

Нещодавно видавництво «НК-Богдан» запустило флешмоб розповідей авторів колективної повісті «Чи бачать небеса котів» про свої історії у цьому виданні. Цей флешмоб можна переглянути у соцмережі Facebook за хештегами #Чи_бачать_небеса_котів та #36_авторів. І наприкінці цього флешмобу ми вирішили розпитати авторок ідеї Ольгу Полевіну та Еліну Заржицьку про організаційні моменти створення цієї колективної повісті, про обрання форми оповіді й специфіку упорядкування. Про все це читайте у нашому інтерв'ю.

Як виникла ідея створення колективної повісті «Чи бачать небеса котів»? Чому обиралися саме така форма оповіді – «колективна повість»?

О.П.: Ідею «колективної повісті» мені потрібно, мабуть, «запатентувати», бо про таке досі й не чула. А виникла вона в мене як засіб активізувати творчий процес на засіданнях студії обласного літературного об'єднання «Степ» імені Віктора Погрібного в місті Кропивницький, де я вже сьомий рік голову.

У мене вже був досвід написання творів у співавторстві, тож знаю, наскільки ця гра захоплює, дає наснагу, спонукає до пошуку нових поворотів у сюжеті. Але це тільки тоді, коли співавтор розуміє тебе, як кажуть, із пів слова. Мені пощастило зустріти такого — у нас з Олександром Архангельським написано кілька спільних повістей, роман «Вінок сонетів» та поетична книжка з 25 вінків сонетів. Ми спробували писати утрюх — з Ніною Даниленко, і теж вдало. Це було захоплююче, і я подумала, що кількість співавторів

може бути необмеженою.

Згодом дев'ять студійців написали разом повість про молодого лікаря «Сороки далекого села», потім нам цього стало замало, і кількість авторів наступного проєкту зростає до двадцяти! Еліна Заржицька з міста Дніпро оцінила задум і долучилася до нас із десятима своїми авторами. Так створилася повість про світле дитинство «Таємниці старого горіха». Роман «Чи бачать небеса котів» — рідний брат цих творів. Я не знаю, чи раніше хтось так робив, тому наш досвід такої співпраці вважаю ексклюзивним.

Е.З.: А я багато років працювала над упорядкуванням тематичних збірників. Це такі електронні книги, які можна знайти на сайтах Дніпропетровської обласної бібліотеки для молоді та Дніпропетровської обласної бібліотеки для дітей. Є й паперові. Чого варті лише хрестоматія для дітей дошкільного віку «Вишиванка для сонечка». Під обкладинкою — твори 76 сучасних українських авторів, які пишуть для дітей. Пишаюсь, що ніхто мені не відмовив. Надсиляли навіть більше, ніж треба. Але, самі розумієте, збірник — це збірник. Потім разом із колежанкою — дніпровською письменницею Ольгою Репіною — ми написали роман про події на Майдані «Убити Антиципатора». І нас постійно питали, як ми змогли вдвох працювати над таким складним текстом. Оля Полевіна дуже зацікавилася цим досвідом, от і вирішила спробувати зробити те ж. . Про свої спроби вона розказала. Але пішла далі, а я повернулася до своїх казкових персонажів.

Між тим, Полевіна еволюціонувала – почала писати не тільки для дорослих, а й для дітей (Це не завжди просто, погодьтеся!) Звернулася із пропозицією написати щось для дітей. Літнє, легке. Задля створення таких собі психологічно-розвантажувальних «ліків» для читачів. Я погодилась, але вирішила запросити ще авторів. Причому не тільки дніпрян. Назбиралась чудова компанія – аж 20 авторів. А невтомна й працююча Ольга поєднала всі оповідки в одне «полотно». Так і з'явилась повість «Таємниці старого горіха».

Ользі так сподобався результат, що вона вирішила «подвоїти» цей досвід. Запитала, чи маю якусь цікаву тему для подальшої розробки. Я вирішила подумати, бо вагалась. У мене були плани й задуми. І тут сталося те влучання ракети в багатоповерхівку в Дніпрі. Детально про це я вже писала в одному з дописів на Facebook.

Так книга з розряду розважальних і веселих різко змінила тематику.

Отже, авторами ідеї на обкладинці ми вказані вдвох. Бо я запропонувала тему, а Оля – писати колективно.

Розкажіть про організаційну частину роботи з такою кількістю авторів. За яким принципом відбувався їхній відбір? Чи могли вони обирати тематику свого твору? Як відбувалося упорядкування рукописів та які складнощі виникали при цьому?

О.П.: Моя робота – це не робота укладача в прямому розумінні цього поняття. Це щось інше. Усі три колективні твори оброблялися по-різному. Наприклад, у першій згаданій мною повісті автори тягли жереб, кому який епізод писати. Він був окреслений 2-3 реченнями та спільним головним героєм, який і з'єднав усі оповідки. У авторів була свобода у виборі героїв, їхніх характеристик, міста дії, але «каркас» сюжету вже був. Усі впоралися на відмінно! Потім я з

цих клаптиків зробила цільну тканину повісті. Багато чого довелося дописати, відредагувати та перекроїти деякі оповідання. Мені дуже було цікаво, чи зможу з наданого матеріалу зробити твір. І таки вийшло.

Із 20-ма авторами працювала інакше: дала всім свободу вибору сюжету, але спільним було місце і час дії (у селі в бабусі та дідуся), і дійові особи — їх було багато, щоб всім вистачило. Умова: будь-яка історія на вибір автора — із будь-яким з цих персонажів. Отримала аж 23 оповідання! Звичайно, між ними написала свої, щоб з'єднати всі в єдине ціле. Мене — поза кадром — там багато. У тексті авторів не зазначала, щоб не відволікати читача, але в змісті проти кожної назви вказала ім'я автора і звідки він. Вражаюче — майже вся Україна. Чудові світлі й добрі оповіданнячка, бо в кожного були спогади про перебування на канікулах у селі. Я на це й розраховувала. У авторів була майже цілковита свобода. З мого боку потрібно було «розкласти» оповідки так, щоб вийшов захоплюючий сюжет, щоб була дія, розвиток, епілог. Інтрига. Неочікуваний хід в кінці. І останній акорд.

А в романі дала всім повну свободу: пишть про те, що вас вразило. Ці історії нічим не пов'язані, бо те, що герої – сусіди у тому нещасному будинку, ще не робить твір романом.

Е.З.: При створенні спільної повісті я знову більше працювала як технічний редактор та адміністратор. Запрошувала письменників – дехто відсіявся, бо не погоджувався з умовами. Ми просили розвиток подій зупинити на словах: «І тут пролунало виття сирени...» Пояснювала кожному, про що йдеться. Бо складно ж із «клаптиків» зробити ціле. Та особливих вимог не було – просто треба написати про життя якоїсь родини. А про скількох осіб – то вже за бажанням автора. Один автор написав навіть про порожню квартиру. Цікаво!

«Це війна очами мирних людей,
показана з середини країни і з середини душі тих,
хто опинився серед пекла»

Еліна
ЗАРЖИЦЬКА

Ольга
ПОЛЕВІНА

Проте декільком із колег довелося м'яко відмовити. Хоча їхні оповідання і були талановиті, але «не вписувалися» в сюжет, бо події описувались як такі, що вже давно відбулись.

Було й таке, що хтось із запрошених повідомляв, що зараз не може налаштуватись психологічно абощо. Тоді зверталась до інших.

Уважно вчитувала, щоб не було повторів. Але такого не сталося. Різні родини – різне життя. Я хотіла писати оповідання зовсім інше. Але чекала, коли свої твори надішлють усі. Тоді, розуміючи, що треба поєднувати окремі фрагменти, і писала. Хотілось зробити сюжет більш непередбачуваним, чи що. Тому і «написався» мій персонаж. Хлопчисько, який викрив шпигуна. На жаль, пізно.

Кажуть, що хтось із письменників вже робив спробу створити з дітками одну казку. Але такої кількості авторів в одному творі, як чула, ніхто ще не збирав. Думаю, видавництву треба звернутись і зареєструвати нашу повість у Книзі рекордів України.

Важливими персонажами творів є не лише люди, а й тварини. До цього, зокрема, й апелює назва книги. У чому полягає її символічність? Але, окрім живих істот, у книзі присутній ще один персонаж – будинок. У чому

полягають його особливості як дійового персонажа в цій історії?

О.П.: Цього разу було складніше: дуже багато авторів, я стільки й не очікувала. Як зробити, щоб уникнути ефекту збірки? Так з'явився образ будинку: Дім – Батьківщина – Україна – Всесвіт. Коли побачила, скільки котів населяє будинок – у багатьох оповіданнях вони були – сам собою народився образ кішки Марильки. Це майже людський образ. І він підказав Еліні Заржицькій назву, яка остаточно об'єднала все.

Зрозуміло, що всі «переходи» від оповідання до оповідання, образ будинку писала я. Довго вибудовувала «сюжет» – чим почати, чим закінчити. Починала з менш напружених, хоча... всі вони напружені, трагічні, але, попри все, – світлі й піднесені, просякнуті вірою в Перемогу... Хай вибачають автори – редагували їхні тексти. Ми з Еліною довго вчитували, змінювали порядок новел, стилістично об'єднували твір. Треба було витримувати настрій, підсилювати напругу від оповідання до оповідання, тож деякі деталі прибиралися, щоб зберегти спільну тональність. Кожен автор писав окремо й не міг знати, з чого будувався твір і як вставити певне оповідання в сюжет. . Вважаю це своїм правом – не тільки упорядника й редактора, , автора ідеї та виконавця, бо ця робота - дещо

більше.

І вийшов дивовижний роман – про все. Які теми тут тільки не порушувалися! Яке розмаїття образів! Це не просто Україна. Це – Всесвіт. Бо яку б країну не спіткало таке лихо, люди поводитися б саме так. Страждали, сподівалися, чекали, шукали своїх близьких, були готові до боротьби, на руйнах життя ставали незламними.

Е.З.: Ми домовлялись поєднувати оповідання разом. Ті, що отримувала на свою пошту (окрім творів авторів – членів та членкинь літературного об'єднання «Степ», яким керує Ольга), звичайно, переглядала і додавала щось необхідне, якщо це було потрібно. А от стосовно «нитки», яка б поєднала ВСЕ, міркували по-різному. Я збиралась ввести окремим персонажем... ракету. Ту, що летить і не знає, куди. Вона теж, як і

Будинок у Ольги, живе зі своїм болем. Але моторна колежанка встигла раніше. І мені цей Будинок дуже сподобався. Між іншим, це було доречно і дуже вдало, бо розширювало можливості керувати персонажами. А моя ракета влучила у ціль, але не ту, куди її відправляли. Бо стала окремою новелою, перекладена англійською і тепер шукає видавця.

Стосовно кішок є у мене здогадка. Насправді спочатку я пропонувала писати саме про трагедію, яка сталась у Дніпрі. І автори це розуміли. Готувались. Розглядали світлини, які робили журналісти під час рятувальної операції. А там було багато фото з тваринами. Особливо всіх вражала світлина, на якій, міцно притиснувши kota, сидить дівчина біля білої-білісінької ванни. На висоті. На маленькому клаптику підлоги, що залишилась від усієї квартири. Ольга Полевина одразу сказала, що напише про цю дівчинку. Звичайно, те, що вона написала, – вигадка.

Раніше я не говорила – чекала на дозвіл. Тепер можу. Ця дівчинка – донька волонтерів Наталії та Максима, які допомагали тваринам від початку війни. Разом із улюбленцем – котом Річардом – вони загинули під час того ракетного удару. Тоді я цього ще не знала. А зараз хочу, щоб широкий загал дізнався про цих добрих і сміливих людей.

Можливо, та світлина і надихнула багатьох авторів. А можливо, коти у людському розумінні здавна поєднуються із родинним затишком. Або ж ми, українці, така добросердна нація, що бере під захист не лише гомо сапієнсів, а й братів наших менших. «Ми відповідаємо за тих, кого приручили». Пам'ятаєте? Зараз кішка для мене взагалі стала сакральною твариною. Але це особисте. Так співпало, отже, і назва знайшлась одразу. І це при тому, що я завжди довго думаю, підбираю. Оля запропонувала 5 чи 6 назв, а я – лише цю. Відправили на розгляд видавництва. Вони й обрали. Саме котів. Бо дуже їх автори виразно вимальовували.

Кому б ви порадили прочитати цю книжку і чому?

О.П.: Це книжка-попередження. Книжка-спомин. Книжка-свідок. Це війна очима мирних людей, показана зсередини країни і зсередини душ тих, хто опинився серед пекла. Ті, хто живе далеко й гадає, що це його не стосується, в уяві опиняться на мить у цьому будинку, почуйте голоси, які вже ніколи не лунатимуть, подумайте про прості речі, яким не судилося здійснитися. Уявіть себе тією дівчинкою, яку дістали з-під уламків разом із котом. І ви зрозумієте, чи бачать котів небеса.

Ця книжка для нині сущих і для прийдешніх поколінь, щоб знали, як це воно буває, і що цього не повинно бути.

Е.З.: Насправді радити читати будь-що будь-кому не варто. Або людина відчуває потяг до читання, або ні. Але, маю надію, що цю книгу виявлять бажання прочитати всі. Це – наша данина пам'яті

тим, хто загинув у цій жорстокій війні. Дітям, літнім людям, маленьким домашнім вихованцям та улюбленцям. Вони ж теж можуть страждати.

Хіба могли ми думати, що нам доведеться пережити таке? Сподіваюсь, що ця книга стане своєрідним посібником з виховання юні. Людям без милосердя, доброти, стійкості та любові до Батьківщини жити неможливо. Інакше не будуть вони справжніми людьми.

...А волонтери, коли почули про загибель Наталії та Максима, здійснили їхню заповітну мрію – придбали для котиків-безхатків, які потрапляють до притулків, колесо для бігу. Щоб були пухнасті здоровими й не журилися. Я його бачила. І напис на ньому теж. Там написано: «В пам'ять про Наталю, Максима і кота Річарда».

Тож чи бачать Небеса котів? А можливо, і коти бачать Небеса?

Розмовляла Олена Буда

Героїзація наших захисників

У Дніпрі відбулася презентація нової художньої повісті голови правління ДОО НСПУ Фіделя Сухоніса «Приречені на любов», яка розповідає про торжество кохання. Сюжет твору має реальних прототипів: Галину Федішин – із села Сваричів Рожнятівської громади та Миколу Гриценяка родом з Донецчини. Вони разом пройшли бої за Маріуполь, витримали випробування полонем та довгу розлуку, але їхні серця ні на мить не припиняли битися в унісон. Їхні почуття та відданість один одному стали символами непереможної віри і надії.

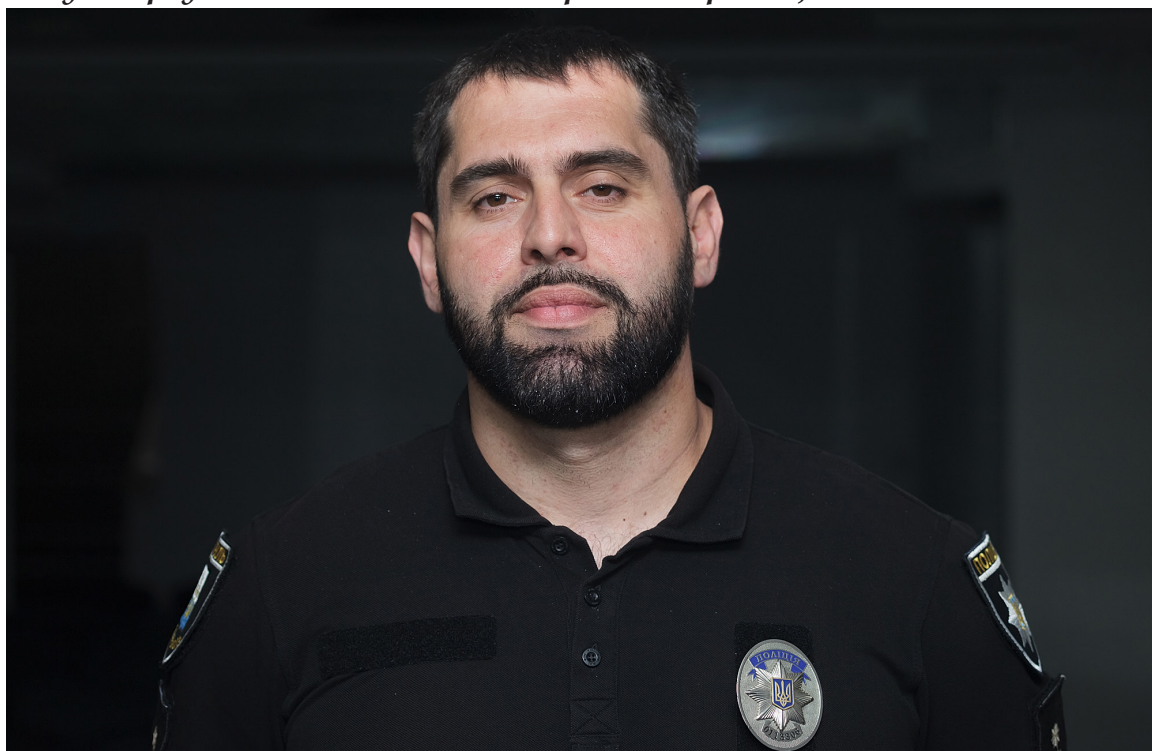

За словами автора, персонажі повісті мають реальні прототипи: Галину Федішин із села Сваричів Рожнятівської громади та Миколу Гриценяка родом з Донецчини. Вони разом пройшли бої за Маріуполь, через російський полон, але зберегли кохання у своїх серцях попри всі випробування.

«Історія книги побудована на реальній долі Галини Федішин із Івано-Франківської області. Вона з коханим пробула 2 роки в

полоні, але не втратили людську гідність. Вони разом пройшли бої за Маріуполь, витримали випробування полонем та довгу розлуку, але їхні серця ні на мить не припиняли битися в унісон. Головна ідея книги в тому, щоб доносити до людей, що ті хто нас сьогодні захищають мають такі ж слабості, емоції та сподівання, як і всі ми. Тим більше їх героїзм та роль в цьому житті», – розповів автор книги Фідель Сухоніс.

Автор також наголошує, що книга є присвятою всім, хто у 2022 році вистояв у Маріуполі. Одним з них є правоохоронець Валентин.

Він зустрів початок вторгнення окупантів у місті та до останнього допомагав вижити місцевим мешканцям. Валентина також можна побачити на кадрах оscarоносної стрічки Мстислава Чернова «20 днів у Маріуполі» та на пам'ятному фото Євгенія Малолєтки, яке отримало пулітцерівську премію.

З розбомбленого пологового будинку в Маріуполі виносять 32-річну вагітну Ірину Калініну. Фото: Євген Малолєтка

«Я 32 роки мешкав у Маріуполі, з народження. Працював в міській поліції. На початку повномасштабного вторгнення російських окупантів перебував у Маріуполі та виконував свої службові обов'язки. В які входили гуманітарні функції. Ми привозили в укриття їжу та воду, а також виїздили на місця обстрілів. Я вважаю, що дуже важливо під час війни зберігати в собі культуру та не забувати про прекрасне. Про любов, надію та добро один до одного», – розповів Валентин.

Ще однією знаковою особою є Євген Тузов. Він був тренером з вільної боротьби та змішаних єдиноборств у Маріуполі, але з початку повномасштабного вторгнення став комендантом одразу трьох укриттів. Він разом із командою облаштував сховища в оточеному місті, дерятувалися близько 6 000 людей.

«Ми всі в Маріуполі намагалися вижити. І те, що ми там вижили це диво, адже наше місто знищувалося цинічно та методично. Наразі жодне місто в Україні з початку великої війни не було в повному оточенні з неможливістю евакуації. Я бачив це все на власні очі, наприклад, поліцейські, котрі вивозили людей з-під обстрілів, або медики. Це скали! Люди, які робили неможливе», – розповів Євген Тузов.

Під час вторгнення російських окупантів в Україну, Маріуполь майже повністю був зруйнований. Починаючи з 20 травня 2022 року, місто перебуває під окупацією. Указом Президента України від 6 березня 2022 року Маріуполь присвоєно почесну відзнаку «Місто-герой України» з метою визнання подвигу, героїзму та стійкості місцевих жителів під час відбиття збройної агресії російських загарбників.

Розпочинається книга словами майора поліції Михайла Вершиніна, позивний Кот. Його шлях почався з Правого сектору та АТО, а потім у 2015 році вступив до лав Патрульної поліції Маріуполя, згодом став керівником Головного управління Національної поліції України в Донецькій області. На початку повномасштабного російського вторгнення в Україну 2022 року став на захист Маріуполя, отримав поранення. 21 вересня 2022 року звільнений з російського полону і сьогодні продовжує службу.

Оця маленька і чарівна красуня насправді героїня військових подій. Вона зі своїм господарем Євгеном Тузовим жила в Маріуполі.

«Всі знають пса Патрона, але у нас є теж своя героїня. Міккі попереджала про обстріли і завдяки їй вдалося врятуватися багатьом людям, які тоді ховалися від бомбардувань і обстрілів в укритті спортивного клубу у Центральному районі Маріуполя. 29 лютого Міккі народила 5 цуценят, всі хлопчики!» – сміється Євген.

Міккі дуже контактна та лагідна, їй подобається увага, вона дозволяє себе брати на руки, позує та просто посміхається в кадр.

Під час Другої світової війни прем'єр-міністр Великої Британії Вінстон Черчилль відмовився від пропозиції одного з міністрів скоротити витрати на культуру заради оборони. «А за що ми тоді воюємо?» – сказав Черчилль. Сьогодні ці слова звучать і в Україні. Бо ми так відчайдушно прагнемо не лише відвоювати села, міста, втрачені домівки, а і зберегти мову і культуру, прапор та пісню. Все те, за що тисячі з нас вже віддали свої життя

Олександр Коптєв,
Дарина Сухоніс, Фото Валерій Кравченко

Останній житель села Городок у Бескидах

Юліуш Васік (поль. Wasik), Король Мандрівників Юлій І (поль. Król Włóczęgów Juliusz I), знайшов своє місце на землі в селі Городок. Хто він був? Народився 13 травня 1928 року. Більшу частину свого життя провів у Ольштині (Польща). Працював фізично 15 років і 25 років був офісним працівником. Як сам згадував, пройшов шлях від складальника до директора. Мав вищу освіту, звання магістра педагогіки. Володів есперанто майстерно.

З молодих літ був неслухняним і жадав пригод. У 1943 році, у віці 15 років, потрапив до нацистської в'язниці. Він пізніше сказав, що саме в Бескидах він знайшов людей таких упертих та самостійних, як він. Вперше відвідав Городок у 1975 році. Його очарувала краса висохлого дуба, освітленого вночі блискавками, на березі Солінського озера. Він полюбив це місце.

З 1990 року протягом чотирьох років, за допомогою сина і дружини, він будував хатку. З Солінського водосховища він виносив на берег пеньки майже надлюдським зусиллям, різав їх з сучків і пиляв ручною пилкою на відповідні розміри. Потім клав брус на брус. Металеві елементи, за необхідності, були тільки в дверях. На них він написав: «Хто пустельникові дає, той Пану Богу дає. Що ви зробили пустельникові, то ви зробили і мені. Все буде вам захищено». У Городку життя Юліана протікало спокійно, в спілкуванні з природою, плаванні і щоденних вправах. Жив він тим, що знайшов у лісі (збирав ягоди, гриби, трави) і рибою, яку вловив у Соліні, а також тим, що подарували йому відвідувачі-туристи.

Король Юліуш відмовився від комфорту і міського життя. Вибрав спокій і життя в згоді з природою. Постійно боровся за кращий світ, вільний від війни і ядерної загрози. Коли до нього завітали туристи, він читав їм лекції про озброєння, насильство і мир у світі. У домі, який він побудував, він писав листи до Путіна,

Дональда Трампа, королевої Єлизавети II та інших правителів світу.

Спочатку Юліуш Васік жив у своїй хатині цілий рік. Потім, після років, він перебував у ній лише літом. Дуже тужив за дружиною, яка померла в 2015 році. Проте він часто повторював: «Я не самотній. Я сам».

Важливою подією в житті Юліуша Васіка була його коронація на Короля Мандрівників, яка відбулася 22 липня 2007 року в Городку. У церемонії взяли участь місцеві жителі та запрошені гості, включаючи колег студентів з Польщі та з-за кордону. Деякі прибули на цю особливу церемонію навіть з Сполучених Штатів. Були промови і подарунки. Корону для короля виготовив видатний скульптор - Здзіслав Пекальський. Тоді Юліуш Васік був призначений Королем Мандрівників як Юлій І. У 2015 році Король Юліуш І самокоронувався на Короля Бескидів. Юліуш Васік пішов у вічність 16 січня 2022 року.

Не буде перебільшенням, якщо скажемо, що Юліуш Васік був останнім жителем бойківського села Городок, яке знаходиться недалеко від Ліська в Бескидах. Село перестало існувати після депортації його мешканців до радянської України та на Західні землі Польщі в рамках жорстокої операції «Вісла» у 1947 році. Виконавцем цих вигнань була комуністична польська влада. Сенат, верхня палата польського парламенту, у 1990 році засудив злочинну операцію «Вісла», засновану на колективній відповідальності. Однак польський уряд не намагався зробити такого жесту.

Юліуш Васік випадково пригадав долю села Городок, розповсюдив його ім'я по всьому світу та закрив його історію. Це село вже, окрім інформації в Інтернеті, не існує. Чому він обрав якраз це селище, маючи до волі інших прекрасних місць у Бескидах для розташування свого королівства, на жаль, ми вже не дізнаємося.

З даних, які нам вдалося знайти, випливає, що в 1921 році село налічувало 103 будинки і 674 мешканців. За віросповідними критеріями, якими користувалися тоді, там проживало 621 греко-католиків, 16 римо-католиків і 37 осіб іудейської віри.

І останній, особистий акорд. Я добре пам'ятаю Юліуша Васіка з часів навчання в Вищій педагогічній школі в Ольштині, де я проводив заняття з загальної дидактики на його курсі. Я запам'ятав його як здібного, старанного, працюючого студента, людину приємну, лагідного характеру, послідовну в діях, креативну і повну емпатії. Я мав запрошення на коронацію, але не міг скористатися ним, оскільки тоді перебував за кордоном.

Стефан Лашин

---ЗУСТРІЧАЄМО ЮВІЛЕЙ СІЧЕСЛАВСЬКИХ ЛІТЕРАТОРІВ ---

Вдало продовжуємо цикл імпрез з нагоди 90-ї річниці Дніпропетровської обласної організації Національної Співки письменників України. У Дніпрі гостював перший заступник голови НСПУ, поет, прозаїк, громадський діяч Микола Гриценко. Переконалися, що усі, хто прийшов на початку дня до Дніпровської обласної універсальної бібліотеки імені Первоучителів слов'янських Кирила і Мефодія мали абсолютне естетичне і моральне задоволення. Талановиті вірші у виконанні ледве не професійного декламатора і за сумісництвом автора Миколи Гриценка несли справжній заряд добрих почуттів.

Що й казати, Ваш покірний слуга, розбещений десятиріччями редакторської роботи на бористенівській ниві, знайшов для себе не одне відкриття у римованих рядках столичного гостя.

Очевидно, що не такою емоційною, але з відчутним зарядом перспективності майбутніх культурологічних проектів відбулася затиш зустріч на теренах Яхт-клубу Січ. Команда цієї ландшафтно – культурологічної структури у складі В'ячеслава Дідика та Валентина Курная у «першому читанні» вислухала наші з добродієм Миколою пропозиції щодо проведення на казковій локації Всеукраїнського літературного вишколу, присвяченого ювілею обласної організації НСПУ.

Сучасні реалії України аж ніяк не сприяють організації культурологічних проектів. Та, попри це, було намічено конкретні кроки для реалізації наміченого.

Фідель Сухоніс, голова ДОО НСПУ

Дарина Сухоніс перемогла у конкурсі професійної журналістики «Чесť професії» у 2024 році

Багаторічна авторка журналу «Бористен» стала переможницею конкурсу професійної журналістики! Всеукраїнський конкурс "Чесť професії" проводять з 2010 року, а заснований він на принципах найкращих професійних журналістських конкурсів світу, на кшталт Пулітцерівської премії.

Переможним став матеріал Дарини "Про втрати, любов до роботи, війну та Бога - Ігор Гетало". Так, інтерв'ю стало запорукою перемоги в номінації "Найкраще інтерв'ю", а також у номінації "Найкраще інтерв'ю в локальному медіа". У ньому дніпровський рятувальник Ігор Гетало розповідає свою історію: як він, разом із своєю коханою Женею потрапив під ракетний обстріл, дивом вижив, а вона померла після 11 місяців боротьби. Інтерв'ю можна переглянути за посиланням у першому коментарі під дописом.

«Безперечно, це журналісти, яким завдяки їхньому матеріалу, вдалося створити дискусію, викликати резонанс, підняти важливі для громадянського суспільства теми, розказати світову правду про війну в Україні та її

наслідки для всіх українців. А ще – це професіонали своєї справи, люди, які не бояться говорити, писати, слухати, очевидці та літописці життя країни та її людей», - наголошують організатори.

«Це дуже емоційний момент, коли відкривається конверт і ти чуєш своє ім'я. Але краще б я не говорили з людьми про їх біль і героїзм. Краще б не було стільки героїзму, ціною втрат. Краще б країни на сході від нас не існувало. Але. Дякую, щоразу в студії ми проживаємо життя. Дякую всім неймовірним героям моїх репортажів – кожен з вас мій переможець. Дякую Ігорю за те, що довірив свою історію. Дякую оператору Кості Фурдую, режисерові монтажу Микиті Скрипниченко та фотографу Валерію Кравченку. З вами створюється щось особливе завжди. І Дякую усім силам оборони, що сьогодні я можу жити і робити те, що люблю», - сказала Дарина.

Власне.інформ

"Читаємо англійською"

What's Next?

By Askold S. Lozynskyj

The Ukraine-America Relationship

Secretary of State Blinken travelled to Kyiv to give Ukraine's president Zelensky a heads up on the July NATO Summit in Washington. Lest President Zelensky have any illusions of receiving an invite to NATO at the Summit, the Secretary was diplomatic suggesting that Ukrainian will be provided not a timeline but in essence an action plan for future membership. Corruption will be the overwhelming, albeit disingenuous message since Ukraine has certainly manifested its military capability including arms production, particularly drones. This was not strictly speaking duplicity but political showmanship and a glaring message of President Biden's policy towards Ukraine.

Certainly no one except Blinken himself and his closest colleagues and perhaps President Biden know what is the Secretary's position on Ukraine's NATO membership. He is merely a messenger. Interestingly enough, but undoubtedly President Biden and U.S. intelligence are in charge, indeed. In an election based on an electoral college where one state and several hundred votes can be decisive, President Biden cannot stand to lose the Ukrainian American electorate, but he won't. He often points out that he is running against the alternative, not an ideal and the alternative is a narcissist under four indictments on 88 counts who fancies himself a friend and even an disciple of the Russian thug Vladimir Putin. Yes, Donald Trump is a thug.

Nevertheless, Joe Biden's fecklessness should be addressed. Joe Biden owes Ukraine. His debt dates back to the presidency of his former boss Barack Obama. President Obama will go down in history as the first American black president and father of the Affordable Care Act. He will not be remembered as the incompetent foreign policy president.

This is America. Despite being the leader of the Western free world for more than a century, America's population is notoriously primitive when it comes to issues outside its borders. One of America's most respected presidents was Franklin Delano Roosevelt, properly lauded for his social programs but little criticized by history for his ineptness on foreign policy, even more so because his administration was riddled with Soviet agents and Roosevelt was not aware of this, even accompanied by one at the Yalta Summit where the President of the United States served as the ultimate appeaser to Josef Stalin, history's second biggest killer after Mao.

Two issues are very clear. One, that Ukraine will not be invited nor given a timeline to NATO membership in Washington in July. Two, rational Americans will enable President Biden to serve a second term. A large segment of Americans are primitive in foreign affairs, but a larger segment are essentially good and moral people, which means that even if they do not understand foreign policy or Geo-strategic issues, they recognize that it is wrong for Ukrainian children to die as a result of Russian aggression.

There are interim substitutes

for a NATO invite. Perhaps most importantly, America must allow Ukraine to prescribe the war strategy and simply respond to Ukrainian requests. Ukraine needs a quasi iron dome as the United States provided for Israel. An important part of this are the "Patriots" which have been distributed much less than generously, while many remain in NATO countries not under attack. Secondly, America should not prescribe where and what Ukrainians may attack. Russian oil refineries on Russian territory are not only fair game but strategically important. World oil prices pale by comparison with Ukrainian lives. Even American generals are not prepared to tell Ukraine how to fight its war. So much less qualified is President Biden.

Moving forward it is important to recognize that this Ukraine-America relationship is an alliance of equals. There is a quid pro quo on each side. The Ukrainian side is defending all of Europe at the cost of its own human lives. America is supplying money, mostly arms, investing not only in global security but also enhancing its own defence industry. While President Biden has stressed this many times, his behaviour often has been arrogant particularly through his surrogates. Arrogance and fecklessness are mutually exclusive. Allies need to recognize their roles. Ukraine's mandate is to prevail against Russian aggression. America's is to supply what Ukraine needs. This would be so much clearer if Ukraine was invited to join NATO.

May 15, 2024

До 90-річчя НСПУ

Надзвичайно зворушлива пройшла сьогодні зустріч у стінах Дніпровського аграрно-економічного університету з вшанування героїв-захисників Маріуполя.

Приводом для зустрічі стала моя художня повість "Приречені на любов", яка розповідає про кохання медицині і морського піхотинця під час облоги рашистами міста на Азовському морі.

Безперечно особливого значення імпрезі надала пристуність мужнього і водночас надзвичайно приязного Євгена Тузова. Одного з героїв оскароносної документальної стрічки "20 днів у Маріуполі". Волонтер, громадський діяч він зробив багато, просто не можливого, аби врятувати від неминучої смерті сотні своїх земляків.

Бентежно було відчутти небайдужість і схвильованість молодих людей, які сповна перенялися глибинними емоціями від розповідей Євгена.

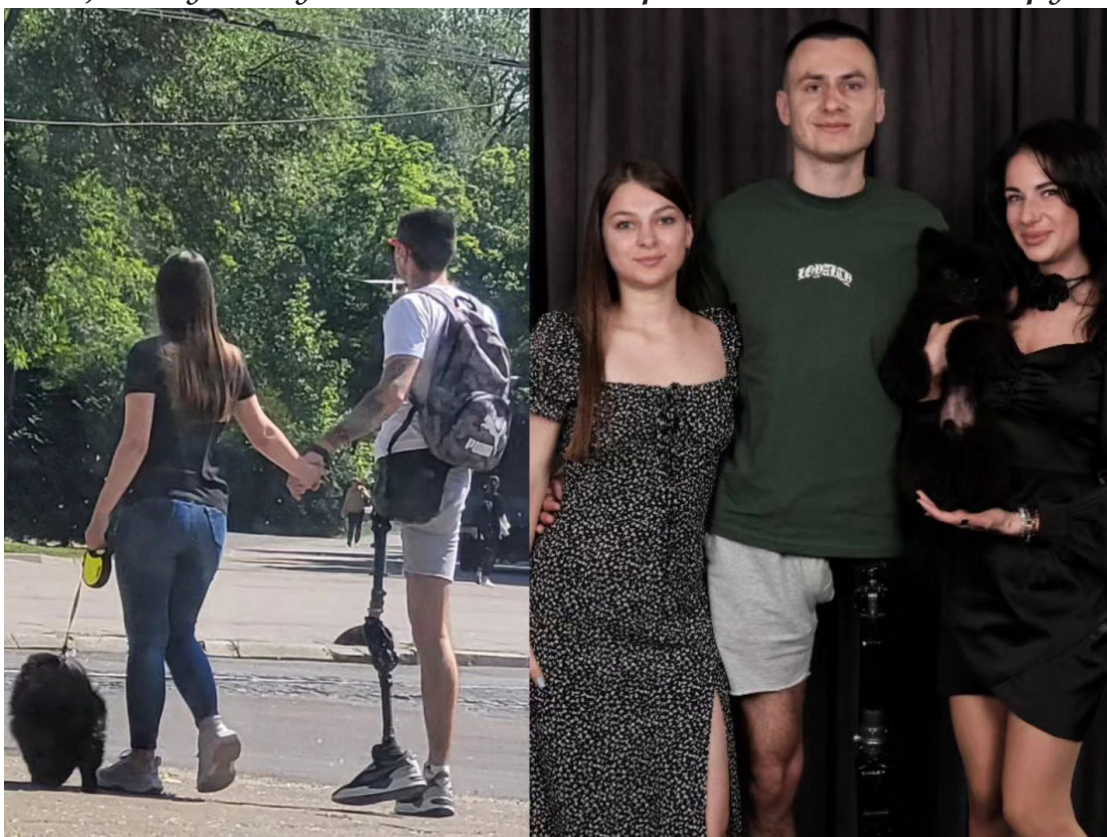
Вдячний організаторам заходу, які зробили його справді символом нашої пошани і поваги до оборонців України.

Між іншим, попердньо заплановано ще одна імпреза у спеціалістів - аграріїв за участю літераторів області. "Чи бачать небеса котів" - колективний всеукраїнський прозовий збірник як символ нашої пам'яті про трагедію на житловому масиві Перемога у Дніпрі. Ідея створення та активна участь у виданні належить моїм колегам з Дніпропетровська обласна організація НСПУ, які попри війну, зустрічають 90-ий ювілей своєї організації у плідній творчій праці..

Фідель Сухоніс

Історія однієї світлини

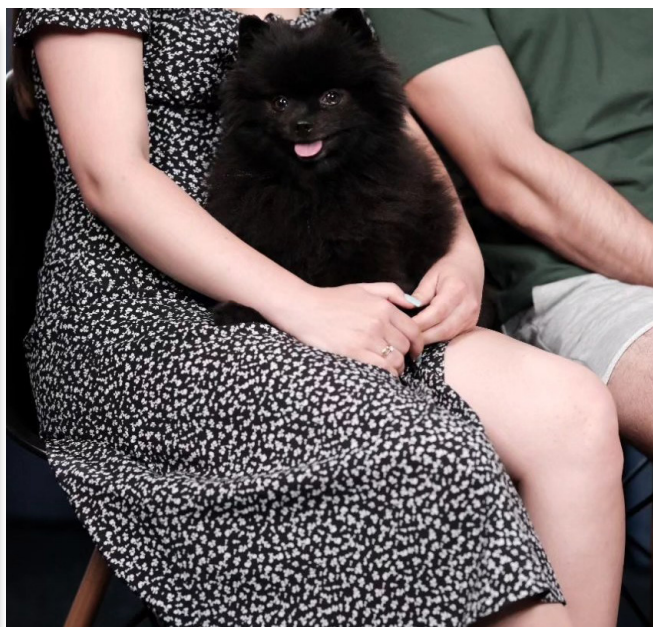
Історія того самого фото. Я зробила його дорогою на роботу з авто, бо я побачила цю безумовну любов. Фото потрапило в наблики та групи.

Але саме завдяки посту міського голови Бориса Філатова воно пішло за межі міста та певно і країни. І Настя мені написала. І сьогодні всі ми познайомились і записали інтерв'ю - історію цієї неймовірної родини Дем'яна, Насті і Каспіка. Але

знаєте що Дем'ян сказав на інтерв'ю? "Якщо б повернути час назад, я б всеодно пішов служити".... Вони неймовірні. І вони дають надію усім нам, що врешті саме Любов переможе абсолютне зло"

Дарина Сухоніс

НАША ЦЕРКВА

Видає: Блаженний Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенський Києво-Печерський та
Почайвської Лаври Священноархіємандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" № 33 (2024)

**Христос подає в причастя Тіло
і Кров не лише апостолам у
Сіонській горниці, але і всім учням,
зібраним на літургії, протягом
усіх часів, – Митрополит Епіфаній**

romisna.

Сьогодні ми згадуємо Тайну вечерю, звершену Спасителем напередодні Своїх страждань і хресної смерті. Під час цієї вечері Господь звершив таїнство, подавши учням Своїм хліб і вино, які дією сили Божої стали Його істинними Тілом і Кров'ю. Стали тим Тілом, яке зазнало бичування, розп'яття і смерті, і тією Кров'ю, яка була за нас пролита.

Сьогодні Господь Ісус Христос встановив Таїнство Євхаристії, тобто Подяки, в якому ми стаємо причасниками Йому Самому. Через Тіло і Кров Христові, які ми приймаємо і споживаємо, ми єднаємося з нашим Спасителем, у Особі Якого долучаємося до Самого Бога.

Вечеря, яку звершив Господь, називається Тайною не тому, що відбулася вона у таємному, прихованому місці, але тому, що під час неї відбулася таємнича, незбагненна для людського розуму дія – хліб і вино, залишаючись на вигляд тими самими, стали, за словом Христовим, Його Тілом і Кров'ю. Апостоли, прийнявши і споживши Хліб небесний і Чашу спасіння, стали через це причасниками Богів. Прийнявши те, що має вигляд і продовжує зберігати властивості хліба і вина, учні Христові таємниче, незбагненно, але істинно і правдиво, прийняли Плоть і Кров втіленого Сина Божого.

Як це можливо – розум не здатний осягнути, але здатна вмістити віра. Бо не звичайна людина, і навіть не просто пророк чи священик, а Сам Син Божий сказав про хліб та вино в чаші, що це є Його Тіло і Його Кров. Всяке слово Боже є беззаперечною істиною, тому хоча наші почуття бачать і відчують образ хліба і вина, ми віримо не почуттям, а віримо Христові, і через віру знаємо, що стаємо причасниками Його Тіла і Його Крові.

Господь на хресті приніс за нас в жертву Свої Плоть і Кров, був заколений, як Агнець, Який взяв на Себе гріхи всього

світу. Але знаючи, що неможливо буде для нас прийняти в їжу ці Плоть і Кров людські, істинно за нас віддані, у їхньому звичайному вигляді, Спаситель таємниче подає їх нам як їжу, для нас прийнятну і звичну – як хліб і вино. Тому кожного разу при звершенні Євхаристії водночас відбувається дія явна, літургія, тобто спільне служіння, але також здійснюється і таємнича дія, незбагненна, невидима, однак реальна – хліб і вино стають Тілом і Кров'ю Христа.

Особливість Тайної вечері, яку ми нині згадуємо, полягає також в тому, що вона таємниче звершується і в часі, тобто тут і тепер, і долаючи обмеження часу. Бо Христос подає в причастя учням Тіло і Кров, які принесені в жертву на Голгофі – подає не лише апостолам у Сіонській горниці, але подає також і всім учням, зібраним на літургії, протягом усіх часів. Звершуючи сьогодні, зараз, тут у Києві цю Божественну літургію, ми не лише здійснюємо спогад про давню Тайну вечерю – ми через віру та силою незбагненої дії Божої істинно перебуваємо навколо трапези у той самий час, що і апостоли, в тій самій Сіонській горниці. Ми разом з ними істинно приймаємо Хліб Євхаристії та Чашу зрук Самого Христа. Ми не просто повторюємо ту Євхаристію, не просто згадуємо про неї, але справді таємниче беремо саме в ній участь. Долаючи час і простір, долаючи обмеження, які накладає на нас людська природа, ми завдяки Тайній вечері перебуваємо зараз серед учнів Христових і є учасниками великого таїнства, звершеного задля нас Сином Божим – таїнства Жертви, через яку життя безкінечне, життя вічне подається нам. Усвідомлюючи все це ми також маємо не забувати, що серед учнів Господніх, які зібралися у Сіонській горниці на Тайну вечерю, серед тих, кому Спаситель Сам умив ноги, серед тих, кому подано було для причастя Тіло і Кров Христові – був також Іуда зрадник.

Він не був вигнаний геть в час таїнства. Але якщо для вірних апостолів участь в ньому була на спасіння, то для Іуди вона стала в суд і осудження.

Тому і ми, дорогі брати і сестри, приступаючи до причастя, беручи участь у Божественній літургії, приймаючи Тіло і Кров Христові, повинні не лише радіти, що Господь допустив нас до такої великої животворчої спасительної дії. Ми також повинні згадувати і про свою власну відповідальність, про свій обов'язок, прийнявши покликання на Трапезу Господню, на царський бенкет з притчі – мати очищений духовний одяг, прикрашений вірою та її плодами у вигляді добрих діл. Бо з великої милості Своєї та виявляючи жертвну любов Христос дає всім вірним християнам можливість стати причасниками Йому. Але причастя це для одних стає спасительним і подає життя вічне, а для інших стає в суд і осудження, як прийняв його зрадник Іуда.

Розуміючи таку свою духовну відповідальність перед Таїнством Євхаристії ми, дорогі брати і сестри, повинні не віддалятися від Трапези Господньої на довгий час через свою неміч та негідність. Навпаки – ми повинні дбати про те, щоби частіше брати участь у цьому Таїнстві, яке має бути для нас не виключною подією один чи кілька разів на рік, але життєвою духовною потребою.

Як тіло наше постійно потребує їжі та пиття, і без них загине, так і душа наша, і вся наша природа, потребує Хліба небесного і Пиття від нетлінного джерела, тобто потребує споживання Тіла і Крові Христових, на виконання заповіді Господньої. Бо без причастя Святих Таїн ми духовно зазнаємо того самого, що тіло наше зазнає без їжі і пиття – ми знесилюємося, страждаємо і ризикуємо загинути.

Вітаючи всіх вас, дорогі брати і сестри, з цим святим днем, в який ми згадуємо встановлення Таїнства Євхаристії, бажаю кожному, щоби Господь сподобив нас до кінця нашого земного шляху мати можливість брати участь у Його Тайній вечері та неосудно причащатися Святих Таїн. Амінь.

“Новини”

Предстоятель підтримав заклик до обміну військовополоненими за формулою «всіх на всіх»

«З нагоди Пасхи Христової, Світлого Воскресіння нашого Спасителя, яке нагадує нам про звільнення всього людства від полону зла, як Предстоятель Православної Церкви України, хочу долучити свій голос підтримки до голосу Його Всесвятості Вселенського Патріарха Варфоломія, до голосів інших релігійних і світських лідерів, які зараз закликають владу України та російську владу узгодити повний обмін військовополоненими – за формулою «всіх на всіх». Нехай Господь благословить успіхом цю добру справу і допоможе всім, хто працюватиме над її втіленням! Наша Церква повсякчас молиться, щоби всі наші воїни, які опинилися у ворожому полоні, повернулися на Батьківщину, до своїх рідних і близьких, і щоби це сталося наскільки можливо швидко. Ми не втрачаємо надії, адже сила молитви дієва, і Господь чує її», – зазначив Блаженніший Митрополит Епіфаній.

NV відзначили Митрополита Епіфанія нагородою «Люди десятиріччя»

Предстоятель Православної Церкви України Блаженніший Митрополит Епіфаній на запрошення редакції взяв участь у заході «Великий вечір з NV» та виступив із промовою.

Як відомо 16 травня проекту NV виповнилося 10 років. З цієї нагоди було вшановано видатних українців із різних сфер, які писали новітню історію країни – від Революції гідності до сьогодення. NV разом з експертами та читачами обрали 100 людей десятиріччя.

Блаженнішого Митрополита Епіфанія відзначено нагородою «Люди десятиріччя» у категорії «Суспільство».

У заході, що відбувся у Мистецькому арсеналі, також взяли участь захисники Батьківщини, парамедики, волонтери, політики, представники українського бізнесу та активної громадськості.

Предстоятель Православної Церкви України звернувся до гостей із надихаючими словами:

«Шановна громадо! Брати і сестри, пані та панове! Христос воскрес!

Ці, пов'язані з Великоднем слова вітання, які здаються часом просто традицією, насправді мають глибоке внутрішнє значення для сьогодення. Адже в них християни сповідають дві ключові істини. Перша – що Ісус з Назарету є істинний Христос, тобто в

перекладі «Помазаник», Той, Хто покликаний Богом до особливого служіння і наділений звиче особливою владою.

Саме за те, що Він визнав Себе Царем, Сином Божим, Христом – Ісус був присуджений до смертної кари. Присуджений до страти за істину, яку Він прийшов засвідчити.

Другий наріжний камінь християнської віри – що Христос був правдиво мертвий, але на третій день воскрес, здолавши смерть.

Ці істини не просто є нагадуванням для нас про давно минулі події. Вони є фундаментом для нашої віри і для нашого повсякденного життя. Бо воскресіння Христа означає і наше воскресіння. Воно означає, що навіть смерть – не остаточний вирок, не завершення буття, не кінець. Через Христа ми маємо життя вічне, прийде час воскресіння для всіх – для віруючих і невіруючих, для праведних і грішних. Як всі помираємо – так усі воскресемо. І усвідомлення цього допомагає нам правильно розставляти пріоритети нашого повсякденного життя. Ця істина спонукає нас дивитися на задуми, слова, вчинки не лише з точки зору сьогодення, але і з точки зору вічності. З точки зору відповідальності перед Богом.

Добро – це творення, а зло – руйнування, нищення. Добро творити завжди складніше, бо воно вимагає часу, зусиль – фізичних і моральних. Зло здається більш простим та «ефективним». Вибух – і знищено плід праці багатьох людей. Постріл – і відібрано життя людини, яку багато років ростили, виховували, вчили.

Ще одна ознака зла – воно ніби не має обмежень, Воно здатне вживати всі засоби. Моральні кордони, «червоні лінії» для зла ніби не існують. А добро не може перейти цю межу, бо воно перестане бути самим собою. Однак поразка, покарання і загибель зла перебувають в ньому самому. Зло самознищувальне. А добро, життя, правда, любов, світло – перемагають.

Не відразу, не легко. Але обов'язково. Коли Христа поклали до гробу мертвого – всім здавалося, що це кінець і перемога зла. Але саме в цей момент зло зазнало поразки, бо Христос зруйнував його панування і воскрес. Так і тепер, коли здається, що зло занадто сильно, що воно досягає замисленого – насправді воно рухається до своєї поразки.

Адже зло, у які би одежі воно не ховалося, навіть у релігійні, як це робить тепер ідеологія «руського міра» – насправді воно протистоїть Самому Богу. І в цьому двобої Бог завжди перемагає. Бо як вже було сказано – Христос є справжній Цар і володар історії, і Він всесильно спрямовує все до перемоги правди.

Саме тому морально Україна перемогла. Бо на нашому боці правда. А відтак ми у цьому двобої є на боці світла і добра. Тому з нами Бог, а де Бог – там перемога.

Це не означає, що ми не бачимо проблем, не усвідомлюємо складність викликів, не розуміємо страшний ціни досягнення перемоги. Все це ми бачимо, розуміємо, усвідомлюємо. Те, що на боці українського народу правда, не означає, що всі ми автоматично є добрими та завжди робимо все правильно.

Розбрат, корупція, моральна деградація у різних формах притаманні не лише нашим ворогам. Тому, ведучи двобій зі злом зовнішнім, ми не повинні закривати очі і на свої власні недоліки. Але всі, хто мають в серці, в душі те, що за словом Лесі Українки, не вмирає, хто мають добрі моральні принципи,

хто розуміє, що свобода, гідність, правда – цінніші навіть за тимчасове життя – такі люди можуть і повинні діяти.

Замість того, щоби нарікати на темряву – слід запалювати світильник і відганяти морок. Коли кожен на своєму місці, у своїх обставинах, відповідно до свого таланту зробить щось для примноження світла, добра, правди – їх об'єктивно стає більше.

Поодинці нам може здаватися, що наших сил мало, що нашої енергії не вистачає. Але разом ми бачимо, як багато вже зроблено, скільки досягнень ми маємо, які неймовірні виклики вже було подолано. Бо ми не лише разом як люди. Ми віримо, що воскреслий Христос також разом із нами. Ми не забуті, не полишені сам на сам зі злом. І усвідомлення цього дозволяє нам сподіватися навіть там, де надія мала би здаватися втраченою. Боротися, знаючи, що перемога буде за Україною, навіть коли ми ще не здатні побачити її конкретних обрисів.

Від нас з вами, від зусиль та віри кожного залежить, як ми пройдемо цей шлях. Але я бачу тут людей, здатних силою духу зрушувати навіть гори, давати відсіч російській імперії зла, перемагати темряву. Тож зичу всім нам успіху, незламної віри, діяльного натхнення на добрі справи. І нехай Син Божий, Який переміг саму смерть, благословить нас на цьому шляху – шляху боротьби аж до перемоги!" - сказав Митрополит Епіфаній.

ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»

Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364